

SUSAN
HILLOVÁ

Autorka bestselleru
Žena v černém

✓
VERÍTE
NA DUCHY?

MALÁ RUČKA

Staré domy mívají prazvláštní – a nebezpečné obyvatele...

Susan Hillová

MALÁ RUČKA

Přeložil Jan Kozák

*Věnuji Robertovi,
cher ami pour beaucoup d'années,
za nespočet věcí.
Et aussi pour sa Claudine.*

Susan Hillová
MALÁ RUČKA

Z anglického originálu *The Small Hand*,
vydaného nakladatelstvím Profile Books v Londýně roku 2010,
přeložil Jan Kozák

Vydala Metafora, spol. s r. o.,
v Praze roku 2012

Redakce Jana Moravcová

Korektura Karel Herynk

Technická redakce Hana D. Benešová

Sazba Netopejř®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Susan Hill 2010

Translation © Jan Kozák, 2011

All rights reserved

ISBN 978- 80-7359-998-0

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

Jedna

Býlo krátce před devátou hodinou, slunce si sedalo za hradbu kouřově fialových mraků a já zabloudil. V bráně jsem otočil auto a jel zpátky asi půl míle k ukazateli.

Posledních čtyřiaadvacet hodin jsem strávil s klientem u pobřeží a teď jsem měl namířeno zpátky do Londýna. Očividně bylo hloupé sjet z hlavní silnice a vyrazit přes venkov.

Cesta protínala Downs, bílé kopce po obou stranách, a potom ústila v rovný, stromy lemovaný úsek, vedoucí ke křižovatce. Staré ukazatele byly vybledlé a nové neexistovaly. Takže když následovala odbočka doprava, málem jsem ji přejel, poněvadž tam vůbec nebyla značka. Šlo jen o úzkou cestu s vysokými břehy, jimiž hluboko prorůstaly kořeny stromů jako staré zuby. Myslel jsem si, že mě nakonec zavede zpátky na hlavní silnici.

Cesta se ale zúžila. Slunce se ocitlo za mnou a svítilo mi do zpětného zrcátka. Pak přišla ostrá zatáčka a z cesty se opět stal jediný jízdní pruh, který přede mnou temněl pod převislými větvemi stromů.

Zpomalil jsem. Tudy určitě jet nemám.

Je tam snad nějaký dům? Nenašel bych někoho, kdo by mi poradil, kudy dál?

Vystoupil jsem. Naproti mně stál starý ukazatel, skoro zezelenalý. BĚLOSTNÝ DŮM. Pod to někdo přibil kousek prkýnka. Viselo tam uvolněné, ale podařilo se mi rozeznat slova napsaná neumělými písmeny – ZAHRADA UZAVŘENA.

Nu což, dům je dům. Budou tam určitě lidé. Pomalu jsem jel dál po cestě. Břehy byly ještě strmější, stromy obrovité a košaté.

Na konci cesty jsem vyjel zpod stromoví. Otevřel se mi široký výhled a já zjistil, že je pořád ještě světlo; bledé nebe vypadalo jako modrostříbrný smalt. Žádná cesta skrz tudy nevedla. Předě mnou byla dřevěná brána a vysoký živý plot, obrostlý šípky a ostružiním.

Slyšel jsem jenom ptáky. Vysoko ve větvích ořešáku zpíval drozd a šveholící kosi poskakovali sem a tam kdesi v podrostu.

Vystoupil jsem z auta a zůstal stát. Zpěv ptáků postupně ustával a pak se rozhostilo nezvyklé ticho, podivný klid. Cítil jsem, že jsem ho narušil jako nějaký nevítaný dotěra.

Tehdy jsem se měl vrátit. Měl jsem jet zpátky k ukazateli a zkusit znovu najít hlavní silnici. Jenomže jsem to neudělal. Vtáhlo mě to dovnitř branou mezi přerostlým křovím.

Obezřetně jsem kráčet a z nějakého důvodu jsem se při odtlačování větví a ostružiní snažil působit co nejméně hluku. Brána byla zaseknutá, dosedlá na pantech, takže mi nešla otevřít. Musel jsem se protáhnout škvírou, která tam byla.

Následoval další podrost, rododendronové keře, šípkový živý plot rostoucí mezi buky. Cesta byla porostlá mechem a trávou, ale tu a tam jsem pod nohama cítil kameny.

Po nějakých sto yardech jsem došel k rozbořené chatce, která vypadala jako nějaký starý stánek, kdysi snad pokladna. Okenice byla dole, střecha shnilá. V šeru křovisek se zablýskl ocásek králíka, který mi hleděl zmizet z očí.

Šel jsem dál. Cesta se rozšířila a stočila doprava. A tam stál dům.

Bylo to bytelné edvardiánské sídlo, dlouhé a se širokou

terasou. K předním dveřím vedla řada nízkých schodů. Stál jsem na místě, které kdysi muselo být pečlivě udržovaným nádvořím. Mezi plevelem a trávou se pořád vinuly šterkové cestičky. Po pravé straně domu se táhla klenutá chodba, částečně schovaná za šípkovými keři, a v ní byla zasazená tepaná železná brána. Rozhlédl jsem se. Z auta se ozývalo slabé tukaní, jak jeho motor chladl.

V té chvíli jsem se měl vrátit. Potřeboval jsem být v Londýně, a už teď jsem zabloudil. Dům byl zjevně prázdný a nejspíš i opuštěný. Tady jsem nemohl najít nikoho, kdo by mě nasměroval.

Vystoupal jsem k bráně v oblouku a nakoukl do ní. Neviděl jsem nic než křovinatou džungli, převislé stromy a linii další cesty, která se ztrácela v potemnělé zeleni.

Dotkl jsem se studené železné závory. Zvedla se. Zatláčil jsem. Brána byla zadržnutá. Opřel jsem se do ní ramenem. Trochu povolila a ze závěsů se odloupla rez. Zatláčil jsem víc a brána se pomalu pohnula. Drhla po zemi, ale otevírala se stále víc. Prošel jsem jí a ocitl se uvnitř. Ve velké, zarostlé, prázdné a opuštěné zahradě. Po jedné straně vedly schody k terase a k domu.

Bylo to místo, které zanechali napospas povětrí, větru, dešti, slunci, králíkům a ptákům. Nechali je pomalu chátrat, až z něj zbyla tahle smutná ruina. Kameny popraskaly, cesty byly neznatelné, okenními tabulkami dovnitř pršelo a na střeše hnízdili ptáci. Postupně se dům propadne do sebe a pak do země. Jak může být starý? Sto let? Po další stovce z něj nezbude zhola nic.

Obrátil jsem se. Teď už jsem sotva viděl před sebe. Ať se dřív zahrada skvěla sebevíc, nyní byla „uzavřena“, jak hlásal nápis, příroda si ji vzala zpět, přikryla svými pokrývkami z břechťanu a prameny popínavých rostlin, zahustila ji plevelem, vysála z ní světlo i vzduch, takže tu teď mohly růst jen ty nejhouževnatější rostliny, napadat ji a obsazovat.

Měl bych se vrátit.

Jenže já chtěl vědět víc. Z nějakého důvodu, jemuž jsem nerozuměl, jsem sem chtěl přijít za plného denního světla, abych všechno viděl, abych odhalil, co bylo utajeno, odkryl, co bylo schováno. A zjistil proč.

Možná bych se ale nevrátil. V době, kdy bych dojel zpět na hlavní silnici, jako že bych tam určitě dojel, a dostal se do Londýna do svého pohodlného bytu, Bělostný dům se vším, co jsem tam v soumraku onoho pozdního večera našel, by v mé mysli nejspíš ustoupil do pozadí a zanedlouho bych na něj zapomněl docela. I kdybych se později rozhodl touto cestou vrátit, možná bych ho už nikdy znovu nenašel.

Ale potom, jak jsem tak stál ve vzrůstajícím tichu a lehkém jarním přítmí, se něco stalo. Nestarám se o to, jestli mi někdo věří nebo ne. Na tom nezáleží. Já vím. A to stačí. Víím to stejně jistě jako to, že mi včera ráno napršelo na okenní římsu v ložnici, protože jsem nechal okno trochu pootevřené. Víím to stejně jistě jako to, že mi minulý čtvrtek zaplombovali zub a že když jsem se v noci vzbudil, hrozně mě to bolelo. Víím, že se to stalo, jako víím, že jsem měl k snídani černou kávu.

Vím to, poněvadž když zavřu oči, cítím, jak se to děje znovu. Ta vzpomínka je živá a je to tělesná vzpomínka. Mé tělo ji cítí, není to jenom něco v mé mysli.

Stál jsem na prostranství v šerém zelenavém světle a nad mou hlavou kolébal stříbrný srpek večernici. Ptáci ztichli. Vzduch se ani nehnul.

A jak jsem tak stál, ucítil jsem, jak se do mé pravé dlaně vplížila čísi malá ručka, jako kdyby ke mně v tom šeru přišlo dítě a chytlo se mě. Studené prstíky se mi důvěřivě schoulily do dlaně a zůstaly tam. Paleček a ukazováček obemkly můj palec a schovaly ho. Bezděčně jsem je sevřel a zůstali jsme tam spolu stát mimo čas, moje mužská ruka a malinká ručka tak těsně spjaté, jako ruce otce a dítěte. Až na to, že já nejsem otcem a to malé dítě bylo neviditelné.

Dva

Do Londýna jsem se vrátil po půlnoci a unavený, protože můj zážitek byl stále příliš čerstvý. Do postele jsem nešel. Vytáhl jsem několik map a pokoušel se najít svou špatně zvolenou silnici i cestu, která vedla k tomu opuštěnému domu. Nic jsem ale nenašel a moje mapy navíc nebyly dost podrobné. Abych měl vůbec naději, že najdu nějaký konkrétní dům, potřeboval bych několik turistických map ve větším měřítku,.

Probudil jsem se těsně před svítáním, a jen co jsem se vynořil z bezesného spánku, vzpomněl jsem si na onen pocit – jak mě ta malá ručka bere za ruku. Ale byla to skutečná vzpomínka. Ta ručka tam se mnou v tom soumraku v oné podivné zahradě byla, to jsem věděl naprosto jistě. Pokaždé, když jsem na ni myslel se mi o ní zdálo, což jsem v průběhu následujících několika týdnů dělal často, se celý svět úplně proměnil.

Jsem antikvář, obchodník se starožitnými knihami a rukopisy. Na přání svých klientů hledám jednotlivé svazky na aukcích, v soukromých prodejkách a také u jiných knihkupců. Čas od času nakupuji volně, avšak mnohem častěji pro předem vytipovaného zákazníka. Kamenný obchod nevlastním, pracuji z domu. Exempláře si jen málokdy ponechávám delší dobu a nikdy nemám na prodej větší počet knih, jelikož se pohybuji v horním cenovém pásmu, na úrovni mnoha tisíc liber. Knihy také sbírám, ale spíš neokázale a nárazově, pro svůj vlastní zájem a potěchu. Můj byt v Chelsea je jich plný. Na Nový rok

si pokaždé dám předsevzetí, že jejich množství zredukuji na polovinu, ale nikdy to nedodržím. Protože na každý tucet, který prodám nebo rozdám, si vždycky nakoupím dvacet dalších.

Týden po objevu Bělostného domu jsem navštívil New York a Los Angeles. Pak jsem odcestoval do Berlína, Toronto a zase zpátky do New Yorku. Měl jsem několik důležitých pověření a zcela jsem se pohroužil do svého podnikání. Ale vždycky, i uprostřed nacpané aukční síně, s klientem, v letadle nebo v cizině v hotelu, bez ohledu na to, že mou mysl plně zaměstnávala současná práce, vždycky jako by se malá část mého já zaobírala vzpomínkou na malou ručku, vzpomínkou čerstvou a bezprostřední. Byla skoro jako místnost, do níž jsem během dne mohl jednou či dvakrát zajít. Vůbec mě to však neznepokojovalo ani netrápilo. Právě naopak, nacházel jsem v tom podivnou útěchu.

Věděl jsem, že až moje nynější období cestování a zvýšené aktivity skončí, vrátím se k tomu a pokusím se pochopit, co se mi stalo a zda je možné se na to místo vrátit, prozkoumat je a zjistit o něm víc – kdo tam žil, proč je prázdné... A jestli – pokud se tam vrátím a zůstanu opět v tichosti stát – ta malá ručka zase najde mou dlaň.

Na jednom letišti, zrovna když jsem si kupoval noviny, jsem zažil zneklidňující chvíli. Bylo tam velmi rušno a ve frontě mě někdo ve spěchu odtláčil tak, že jsem málem upadl. Pořád ještě jsem se z toho leknutí vzpamatoval, když vtom jsem zničehonic ucítil dětskou ručku. Pohlédl jsem dolů a zjistil, že je skutečná, že se mě v panice zachytil opravdový malý chlapec, protože ho ten spěchající neomaleneček také málem porazil. Hned nato mě ale pustil a opět se chytil své matky. Z doteku jeho ruky jsem měl podobný pocit jako z ruky toho druhého dítěte, ale zároveň to bylo úplně jiné – tahle byla horká a ne studená, a vlhká, nikoli suše hladká. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy držel za ruku nějaké

skutečné dítě, ale muselo to být už před lety. Dokázal jsem ty dva doteky dost jasně odlišit.

Uprostřed června jsem se od cestování osvobodil. Zažil jsem několik výdělečných týdnů a mimo jiné jsem pro svého klienta v Sussexu získal dvě vzácné Kelmscottovy tištěné knihy spolu s nepoškozenými signovanými prvními vydáními všech románů Virginie Wolfové, jež byly jako nové v neopotřebovaných přebalech. Trnul jsem vzrušením, že je mám, a horlivě jsem usiloval o to, aby z mých rukou co nejdříve přešly do jeho. Jsem sice dobře pojištěný, ale ztrátu nebo poškození tak vzácných věcí nemůže žádná peněžní suma vynahradit.

A tak jsem se s nimi nachystal k odjezdu.

V koutku mé mysli leželo pokušení, že bych si mohl vyšetřit čas a zkusit znovu najít Bělostný dům.

Tři

Byl někdy krásnější červen než tenhle? Z pozdního jara mi hodně uniklo, ale teď jsme zažívali opojné dny s mírným ovzduším a první záplavu růží. Když jsem se vydal na cestu, zrovna byla senoseč. Dorazil jsem k domu svého klienta. Zahrada byla svěží a všechno bujně rostlo, záhony zářily rozkvetlými květinami a všude bzučely včely, voněl zimolez a čerstvě posečená tráva.

Pozvali mě, abych zůstal přes noc. Večeřeli jsme na terase, z níž bylo v dálce vidět moře. Sir Edgar Merriman byl starší pán, slušného vystupování, a nesmírně bohatý. Měl zálibu v knihách a prvních vědeckých přístrojích a vlastnil rovněž sbírku vzácných hracích skříněk, které když se natočily a pustily, zpříjemňovaly svými tóny večerní atmosféru.

Zdržovali jsme se venku. Modrošedé kotoučky cigaretového dýmu sira Edgara stoupaly vzhůru a udržovaly tak hmyz v patřičných mezích. Pronikavý pach kouře se mísil s vůní lilií a květin z nedalekých záhonů. Jeho manželka Alice seděla s námi. Byla to malá žena s šedivými vlasy a líbezným hlasem. Chovala se plaše, což se mi na ní líbilo nejvíce.

V jedné chvíli přišel sloužící odvolat sira Edgara k telefonu. Seděl jsem s ní družně v hebkém šeru, do lampy pleskaly můry a mě napadlo, že se jí zeptám na Bělostný dům. Ví o něm? Mohla by mě k němu znovu nasměrovat? Zavrtěla však hlavou. „O žádném takovém místě jsem nikdy neslyšela. Jak daleko odsud jste byl?“

„Těžko říct... Beznadějně jsem zabloudil. Předpoklá-

dám, že jsem jel pětadvacet minut nebo tak nějak. Možná o něco déle. Vydal jsem se po vedlejší silnici, myslel jsem si, že ji znám, ale mylil jsem se.“

„Na venkově je spousta neznačených cest. My všichni to tu dobře známe, ale kdo je neopatrný, ocitne se v pasti. Mám obavy, že vám nemohu pomoci. Proč se tam chcete vrátit, pane Snowe?“

Manžele Merrimanovy jsem znal asi čtyři nebo pět let a za tu dobu už jsem u nich jednou či dvakrát nocoval, ale přesto pro mě stále byli sir Edgar a lady Alice a já pro ně zase vždy pan Snow, nikdy jen Adam. Takhle se mi to líbilo víc.

Zaváhal jsem. Co jsem mohl říct? Že opuštěný a napůl zpustlý dům mě nějak přitahuje, že mě skoro fascinuje a chci ho probádat? Že mě to táhne zpátky, protože... jak bych jí mohl říct o té malé ručce?

„Och – víte, že některé staré domy mají podivnou přitažlivost. A možná bych se jednou rád odstěhoval na venkov.“

Neřekla na to nic. Po chvíli se vrátil její manžel a rozhovor se stočil zpět ke knihám a k příští zamýšlené koupi. Sir Edgar měl opravdu široký vkus a přišel s několika neobvyklými návrhy. Vždycky pro mě znamenal výzvu, pokaždé jsem se pro něj snažil udělat maximum. Byl to vzrušující zákazník, protože se nikdy nedalo odhadnout, co bude chtít příště.

„Nevíte,“ zeptal se mě teď a podal mi karafu, „jestli vůbec kdy přijde do prodeje další *První folio* od Shakespeara?“

Sklenka mi málem upadla na zem.

Uběhlo půl hodiny, vzduch byl stále teplý, ale my jsme se přemístili dovnitř. Hořel jsem nadšením, ale na druhou stranu jsem střízlivě a jistě věděl, že žádné *První folio* pro sira Edgara se ke mně nejspíš nedostane. Avšak už jen spekulace o něm mě přiměly uvažovat o míře jeho bohatství v úplně nových pojmech.

Když jsem mu přál dobrou noc, lady Merrimanová najednou řekla: „Myslím, že už to mám, pane Snowe. Myslím, že už znám odpověď. Jen mi věnujte chvílku, jestli můžete.“ Vyšla z místnosti a já slyšel kroky stoupající nahoru po schodech do nitra domu.

Sedl jsem si do nízkého křesla vedle otevřeného francouzského okna. Venku stála lampa, z níž sem doléhal slabý závan horkého oleje. Nebe bylo poseté hvězdami.

A já se náhle tichým hlasem zeptal: „Kdo *jsi*?“ Měl jsem totiž podivný pocit, že tam se mnou někdo je. Ale samozřejmě tam nebyl nikdo. Byl jsem sám a všude vládly klid a ticho.

Konečně se lady Alice vrátila a něco nesla.

„Moc se omlouvám, pane Snowe. To, co hledáme, někdo vždycky uklidí někam jinam. Ale tohle vám možná pomůže. Napadlo mě to, jak jsme tam seděli po večeři – víte, to sídlo. To jméno, Bělostný dům, které jste nám pověděl, mi nic neříkalo, protože všichni místní ho vždycky znali jako Dennyin dům. Stojí asi dvacet mil odsud, ale pořád ještě je to v našem kraji.“

Posadila se.

„S tím jste si vážně neměla dělat starosti, to byl jen chvilkový nápad, vůbec nevím, proč mě to sídlo tak zaujalo.“

„V tomhle letitém časopise, které si schovávám, je o něm článek. Ten název, Dennyin dům, se ujal, poněvadž patřil Denny Parsonsové. Slyšel jste o ní?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jak rychle všechno pomíjí,“ vzdychla. „Tady najdete všechno o Denny Parsonsové i o zahradě.“ Podala mi asi čtyřicet let staré číslo *Života na venkově*. „Něco se tam stalo, ale všechno se ututlalo. Obávám se, že nic víc nevím.“ pokrčila rameny a pak vlídně dodala: „Zůstaňte si tady dole, jak dlouho chcete, pane Snowe, ale jestli mě omluvíte, já si půjdu lehnout.“

Naposledy jsem si na chvíli vyšel na zahradu. Všechno se na noc usadilo, hvězdy svítily jako brilianty a já si po-

myslel, že slyším jen slabé šumění moře, jak se přelévá přes oblázky.

Ve svém pokoji jsem si sedl k otevřenému oknu, do něhož pronikala sladká vůně ze zahrady, a četl, co mi lady Merrimanová sehnala.

Článek byl o nevšední a „významné“ zahradě, kterou u Bělostného domu vytvořila paní Denisa – zjevně vždy známá jako Denny – Parsonsová. Obsahoval fotografie tvůrkyně, jak se prochází přes trávníky a ukazuje na ten či onen keř nebo hledí nahoru do korun stromů. Také tam měli jeden z takových těch orosených černobílých portrétních snímků, které svého času bývaly v podobných časopisech nesmírně populární. Paní Parsonsová v twinsetu a s perlami kolem krku na něm poněkud nešikovně držela pár straček, jako kdyby nevěděla jistě, zda je má nebo nemá odložit. Díky rozmlženému efektu vypadala jako poprášená a trochu bezvýrazná, ale já i přes tu mlhu spatřil hezkou ženu s ostrými rysy.

Příběh vypadal jasně a nekomplikovaně. Když bylo jejím dvěma dětem devět a jedenáct let, nečekaně ovdověla a rozhodla se přestěhovat se z předměstí Surrey na venkov. Našla Bělostný dům, který byl v té době prázdný a obklopený přebujelou divočinou, z níž postupně vybudovala to, co zmiňovali v onom pochvalném článku: „jednu z nejskvělejších zahrad naší doby“.

Následovaly rozsáhlé popisy záhonů, chodníků a uliček, divadelních zahrad a okrasných zahrad s bizarně upravenými keři, fontán a vodopádů, hájků a lesíků vedle kaskádovitých potůčků, přehledy květin a keřů, osevní plány i diagramy a také tři strany fotografií. Určitě to vše vypadalo nádherně, jenže já nejsem zahradník, a skutečnou míru „významnosti“ zahrady paní Parsonsové jsem tudíž posoudit nemohl.

Dům se brzy stal velmi proslulým, navštěvovali ho nejen lidé z okruhu několika mil, ale i z jiných zemí. V době

otištění článku byl otevřen „denně od středy do neděle za vstupní poplatek jednoho šilinku a šesti pencí“.

Nudné omílání jsem přeletěl a zběžně si prohlédl některé z mnoha zahradnických fotografií. Chtěl jsem však vědět víc. Chtěl jsem vědět, co se stalo potom. Paní Parsonsová našla napůl zpustlé stavení uprostřed džungle. Dům na obrázcích byl hezký a uspořádaný, s pečlivě uhrabaným štěrkem a posekanými trávníky, měl čerstvě natřená otevřená okna a z jednoho horního ve větríku půvabně vlála světlá záclonka.

Ale kruh se uzavřel. Když jsem dům a zahradu objevil já, byly už zase opuštěné a poničené. Bezprostředně po válce tento osud postihl mnoho venkovských sídel, ale v dnešní době to bylo nezvyklé.

Nezajímal mě požitek z bylinkových záhonků ani živý plot. Dům byl na fotografiích pěkný, ale já ho viděl prázdný a ponechaný v plen větru, dešti a ptákům. Přitahoval mě tak, jak mě nikdy nic prosluněného a příjemně působícího nepřitahovalo.

Položil jsem časopis na stůl. Ostatně, vždyť věci se mění, pomyslel jsem si, čas koná své dílo, lidé své domy opouštějí a příroda si někdy žádá zpět to, co jsme si chtěli přivlastnit. Bělostný dům a jeho zahrada zažily svou obrodu a krátký čas na výsluní, jenže jejich zářné dny už minuly.

Když jsem zhasl lampu, lehl si a naslouchal lehkému šumění moře, uvědomil jsem si, že se tam musím vrátit. Musím zjistit víc. Dům ani zahrada mě moc nezajímal. Chtěl jsem poznat ženu, která je našla a zachránila, ale zřejmě si je znovu nechala proklouznout mezi prsty. Avšak ze všeho nejvíc jsem se samozřejmě chtěl vrátit kvůli té malé ručce.

Stála tam snad v tom kupícím se šeru Denny Parsonsová, dívala se na prázdný dům obklopený zelenou divočinou, a zatímco snovala plány pro svoje sídlo, ucítila, jak se do její dlaně vkradla malá neviditelná ručka?

Čtyři

Několik týdnů se nepříhodilo nic, co by nějak souviselo s Merrimanovými nebo s oblastí, kde žili a kde jsem narazil na Bělostný dům. Můj obchod se ubíral nezajímavou cestou. To se sice stávalo velmi často, a měl bych to tudíž brát s klidem, jenže po krátké době bez jakýchkoli objednávek od klientů či telefonátů začnu vždycky být nervózní a podrážděný. A pokud mrtvé období pokračuje dál, začínám váhat, jestli nebudu muset prodat něco z toho mála vlastních cenností, v přesvědčení, že obchod upadl a já už se nikdy znovu nepostavím na nohy. Pokaždé, když se to stane, si připomínám, že ještě ani jednou to takhle daleko nedospělo, ale zřejmě se z té zkušenosti nikdy nedokážu docela poučit.

Samozřejmě že jsem úplně nečinně neseděl. Koupil jsem a prodal jednu nebo dvě kompletní knihovny, včetně úplného prvního vydání Thomase Hardyho, a navíc jsem zvažoval, zda vyhovět žádosti jednoho amerického sběratele, který chtěl, abych mu sehnal kompletní sadu prvních vydání Jamese Bonda, v bezvadném stavu a v přebalech, za jakoukoli cenu. Tenhle žánr sice není můj obor, ale začal jsem se po nich namátkou poptávat, i když jsem věděl, že jsem nejspíš asi tak stý obchodník, jehož ten člověk najal, a u něhož je současně nejmenší pravděpodobnost, že mu kýžené knihy objeví.

Léto začalo být únavné. Londýn se vylidnil. Váhal jsem, zda nemám navštívit svého bratra v Seattlu.

A pak se v jeden den staly dvě věci.

Ranní poštou mi přišla obálka s kartičkou a výstřížkem ze starých novin.

Pane Snowe,

objevila jsem tento článkuček o onom domě (Dennyině domě), na který jste náhodou narazil, když jste v červnu cestou od nás zabloudil. Pomyslela jsem si, že by vás tahle zprávička možná mohla zajímat. Jsem přesvědčená, že je toho ještě víc, a pokud si vzpomenu nebo na nějakou zmínku zase narazím, dám vám vědět. Jestliže se o to však již nezajímáte, klidně to, prosím, zahodte. Jen mě to napadlo...

S upřímným pozdravem

Alice Merrimanová.

Nalil jsem si druhý šálek kávy a vzal zažloutlý kus papíru.

Byla na něm fotografie ženy, v níž jsem poznal Denisu Parsonsovou, po boku poměrně mladého muže u velkého okrasného jezírka. Uprostřed vystupovala z vodní hladiny bronzová socha, na niž oba poněkud strojeně – v porovnání s ostatními otištěnými snímky – hleděli. Socha představovala malého chlapce hrajícího si s delfínem a zlatým míčem. Krásně vystávala nad nehybným povrchem vody, na němž kvetl jeden či dva lekníny. Možná tam plavaly i ryby, ale vidět nebyly.

Článek byl krátký. Sochu nechala Denisa Parsonsová vytvořit na památku svého vnuka Jamese Harrowa, který se v jezírku utopil, což noviny jednoduše označily za „tragickou nehodu“. Muž vedle ní byl sochař, jehož jméno mi nic neříkalo. Sochu právě umístili do „světově proslavené zahrady Bělostného domu paní Parsonsové“. To bylo, až na pár řádků o jiných dílech tohoto sochaře, všechno.

Chvíli jsem se na fotografii díval, ale z tváří s nasazenými společenskými úsměvy jsem nedokázal nic vyčíst. Socha mi sice připadala rozkošná, ale nejsem umělecký kritik.

Uložil jsem výstřižek do zásuvky svého pracovního stolu a paní Merrimanové jsem poslal děkovnou pohlednici, ale pak jsem na celou věc zapomněl. Hlavně proto, že v téže poštovní zásilce mi přišel i dopis od jednoho starého přítele z Bodleyovy knihovny. Prý si myslí, že by mohl mít nějaké informace o Shakespearově *Prvním foliu*, které by snad i mohlo být na prodej. Pokud bych se s ním chtěl spojit...

Patnáct minut nato už jsem seděl v taxíku a mířil na Paddingtonské nádraží, abych chytil příští vlak do Oxfordu.

Pět

Pořádnou přestávku na oběd už jsem neměl nějakých, počkat, pět let? Tak dneska si ji udělám.“

Nepřekvapilo mě to. Znal jsem pěkných pár knihovníků po celém světě, z významnějších knihoven a na důležitých postech, a nikdo z nich nikdy nezůstal dlouho na obědě, pokud si na jídlo vůbec udělali čas. Nebyl to jejich styl. Takže mě potěšilo, když mi Fergus McCree dy, velmi vysoce postavený muž v Bodleyově knihovně, navrhl, abychom si zašli na oběd nahoru, do restaurace Na Staré faře. Byl teplý, jasný letní den a Oxford se hemžil lidmi jako vždy. Jenže v červenci jsou tu jiné davy. Skupinky turistů se plouží za svými průvodci třímajícími nad hlavou červený deštník nebo bambuli na tyčce, aby neztratili žádného ze svých svěřenců, a vysokoškoláky vystřídají studenti jazykových škol. Jinak ale málo platno, Oxford je Oxford. Vždycky se rád vracím do svého bývalého města, pokud vím, že nezůstanu déle než pár dní. Oxford dokáže způsobit, že si člověk připadá starý.

Fergus ovšem nikdy starý nevypadá. Fergus nestárne. Až mu bude devadesát, bude vypadat stejně jako v den, kdy jsem ho uviděl poprvé – oběma nám bylo osmnáct a trávili jsme svůj první týden na Balliolu. Nikdy Oxford neopustil a ani to nikdy neudělá. Vzal si univerzitní profesorku Helenu, světovou odbornici na jisté aspekty raného islámského umění. Žijí v malém dokonalém domku v uličce vedoucí z níže položené Woodstock Road a na dovolenou jezdí do zemí, jako je Jordánsko nebo